

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA I CIVILĂ

*Operator de date cu caracter personal nr. 3666. Confidențial,
date prelucrate în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001.*

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 13 Iunie 2018

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

La ordine au venit spre soluționare, cu participarea reprezentantului Ministerului Public – procuror (...) din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău, apelurile civile promovate de apelantul (...), apelantul-reclamant (...) și apelantul-pârât (...) împotriva sentinței civile nr.(...) din (...) pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr.(...) și apelul promovat de (...) împotriva încheierii din (...) pronunțată în dosarul nr.(...).

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă apelantul-reclamant (...) și consilier juridic (...) pentru apelantul (...), lipsă fiind av. (...).

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Grefierul de ședință referă asupra cauzei și arată că s-au depus la dosarul cauzei, prin Compartiment Arhivă, precizări formulate de (...) în 3 ex., după care:

Se înmânează câte un exemplar de pe precizări apelantului-reclamant (...) și reprezentantului Ministerului Public.

Apelantul-reclamant (...) depune concluzii scrise într-un singur exemplar la dosarul cauzei și arată că nu este de acord cu trimiterea dosarului la I.C.C.J.

Consilier juridic (...) arată că lasă soluția la aprecierea instanței având în vedere sesizarea I.C.C.J.

Reprezentantul Ministerului Public cu privire la sesizarea I.C.C.J. arată că temeiul juridic al sesizării îl reprezintă dispozițiile art.519 Cod procedură civilă care stabilește condiții care trebuie îndeplinite cumulativ pentru sesizarea I.C.C.J. și consideră că aceste condiții sunt îndeplinite. Cu privire la întrebările ce urmează a fi dezlegate de I.C.C.J. apreciază că în ceea ce privește stabilirea naturii juridice a instituției reparării pagubei materiale sau a daunei morale în caz de eroare judiciară se stabilește raportul juridic având în vedere că au urmat o succesiune de legi. Referitor la repararea pagubei materiale sau daune materiale în caz de eroare judiciară constată că aceasta este una specială cuprinsă în Cap.VII pct.4 Cod procedură penală intitulat „Proceduri speciale”. Este o procedură specială care se va aplica în totalitate, iar nu regulile de drept comun, care ar reprezenta răspunderea delictuală, deci legea specială se aplică în baza principiului de drept. Referitor la a doua problemă respectiv dacă o hotărâre prin care s-a constatat un fapt nou sau recent: se pun 2 întrebări, una din acestea ar fi care din posibilele hotărâri prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă trebuie luată în seamă, pentru că arată că s-au pronunțat 2 hotărâri; urmează a se lua în considerare hotărârea definitivă pronunțată în urma hotărârii de condamnare pentru că aceasta are autoritate de lucru judecat referitor la o faptă nouă sau recent descoperită. Al doilea aspect este acela dacă această hotărâre prin care s-a constatat infracțiunea de mărturie mincinoasă constituie un fapt nou sau recent descoperit. Precizează că această infracțiune de mărturie mincinoasă să se facă în baza unor mijloace de probă care să ateste împrejurări noi care nu au

fost cunoscute de instanță. Reprezentantul Ministerului Public depune la dosarul cauzei note de concluzii

Nemaifiind chestiuni prealabile, instanța constată cauza în stare de judecată și rămâne în pronunțare pe sesizarea I.C.C.J. și pe suspendare până la pronunțarea I.C.C.J. a unei hotărâri prealabile.

CURTEA

- deliberând -

Asupra sesizării I.C.C.J. de față, constată următoarele :

Prin cererea înregistrată la (...) la data de (...) sub nr. (...) reclamantul (...) a chemat în judecată (...) solicitând instanței ca în baza probelor administrate să dispună obligarea acestuia la plata sumei de 2.000.000 Euro cu titlu de daune morale și materiale, salariul pentru perioada 1991-2014 și pensie.

În esență, în cerere, reclamantul a invocat că în dosarul (...) a fost condamnat abuziv la 3 ani și 4 luni închisoare pentru tâlhărie și mărturie mincinoasă, acestea fiind înscenate.

În revizuire a fost achitat pentru instigare la mărturie mincinoasă, dar abuzurile împotriva sa prin menținerea condamnărilor, sunt și azi.

După declinarea competenței la Tribunalul Bacău, prin încheierea din 15 iunie, tribunalul a dispus admiterea excepției inadmisibilității cererii referitoare la repararea erorii judiciare cu privire la infracțiunea de lovire sau alte violențe prevăzută de art.180 alin.1 Cod penal pe care a respins-o în temeiul acestei excepții și respingerea excepției inadmisibilității cererii referitoare la repararea erorii judiciare cu privire la infracțiunile de furt calificat prevăzută de art.208 alin.1 – 209 alin.1 lit.e Cod penal și instigare la mărturie mincinoasă prevăzută de art.260 Cod penal.

Pentru a pronunța această încheiere s-au reținut că este întemeiată excepția inadmisibilității cererii referitoare la repararea erorii judiciare cu privire la infracțiunea de lovire sau alte violențe pentru care procesul penal a încetat întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale și neîntemeiată excepția cu privire la infracțiunile de furt calificat și instigare la mărturie mincinoasă cu privire la care a intervenit achitarea.

Prin sentința civilă (...) Tribunalul Bacău a dispus admiterea, în parte, a cererii formulată de către reclamantul (...) în contradictoriu cu pârâtul (...) având ca obiect „reparare prejudiciu erori judiciare” și obligarea (...) la plata către reclamant a sumei de 26057,20 RON reprezentând daune materiale și a sumei de 100.000 Euro reprezentând daune morale, cu titlu reparație prejudiciu cauzat de erori judiciare.

S-a constatat că este vechime în muncă a reclamantului perioada 12.06.1991-22.02.1993, calculată de la data încarcerării până la data punerii în libertate.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de prim grad a reținut, în esență, că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.538 al.1 din Cod procedură penală coroborate cu cele ale art.540 al.1 Cod procedură penală, față de următoarea situație de fapt.

Prin sentința penală nr. (...), pronunțată de Judecătoria Bacău în dosarul nr. (...), definitivă prin (...) a Tribunalului Bacău, reclamantul (...) a fost condamnat definitiv la 3 ani și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie și instigare la mărturie mincinoasă.

Conform sentinței penale (...) a Judecătoriei Iași reclamantul a fost eliberat condiționat la data de 22.02.1993 rămânându-i de executat un rest de pedeapsă de 596 de zile.

Prin sentința penală nr. (...) a Judecătoriei Bacău pronunțată în dosarul nr. (...) definitivă prin decizia penală nr. (...) a Curții de Apel Bacău se dispune schimbarea încadrării juridice a faptelor din infracțiunea de tâlhărie în infracțiunea de loviri sau alte violențe și furt calificat, inculpatul(reclamantul din prezenta cauză) fiind achitat pentru infracțiunea de furt calificat și instigare la mărturie mincinoasă, pentru infracțiunea de loviri sau alte violențe dispunându-se încetarea procesului penal întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

Este adevărat că pentru infracțiunea de loviri sau alte violențe (art. 180 din Cod Penal) pentru care s-a dispus încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției

răspunderii penale la care a fost condamnat, cererea de reparare eroare judiciară a fost respinsă ca inadmisibilă.

Instanța civilă nu este însă în măsură a cuantifica cât din pedeapsa executată de către inculpat (reclamantul din prezenta cauză) se datora săvârșirii acestei infracțiuni pentru a o elimina din perioada totală de 1 an și 8 luni cât a fost efectiv încarcerat și pentru care se solicită daune morale, însă este fără putință de tăgadă că cea mai mare parte din această pedeapsă a fost executată pentru faptele de furt calificat și instigare la mărturie mincinoasă, fapte pentru care a fost achitat.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel reclamant (...), pârâtul (...) și (...).

De asemenea, reclamantul a promovat apel și împotriva încheierii din 15 iunie 2015 a Tribunalului Bacău, invocând că lovirea a fost inventată și instigarea la mărturie mincinoasă a fost înscenată.

Criticile împotriva sentinței sunt următoarele :

Reclamantul a criticat sentința sub aspectul greșitei cuantificări a daunelor morale și materiale.

(...) a invocat că prima instanță, a respins eronat excepția prescripției dreptului material la acțiune precum și că instanța a apreciat greșit că, în speță, sunt îndeplinite condițiile existenței unei erori judiciare întrucât instanța penală care a soluționat cererea de revizuire, anulând condamnarea prin achitarea condamnatului (pentru furt calificat și instigarea la mărturie mincinoasă) prin reaprecierea unor probe administrate la judecarea fondului cauzei penale și nu în baza unor fapte noi sau recent descoperite care nu au fost cunoscute la judecarea cauzei penale, finalizată printr-o hotărâre de condamnare.

În subsidiar, s-a invocat quantumul exagerat al despăgubirilor morale acordate.

Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău a invocat că reclamantul nu se poate prevala de dispozițiile art.538 Cod procedură penală cu referire la art.3 din protocolul nr.7 adițional la Convenție, întrucât speța penală evocată nu pune în evidență o eroare judiciară în sensul normelor menționate.

Același reclamant nu se poate prevala nici de dispozițiile nr.539 Cod procedură penală cu referire la art.5 paragraful 5 din Convenție, întrucât niciun organ abilitat în sensul legii nu a constatat nelegalitatea detenției, ca o condiție indispensabilă pentru nașterea dreptului său la reparație, cu precizarea că reclamantul nici nu a invocat vreun motiv de nelegalitate al detenției sale, acesta axându-și întreg demersul judiciar pe achitarea sa definitivă.

În cauză nu este stabilită răspunderea penală a magistraților, ca urmare a săvârșirii de către aceștia a infracțiunilor de cercetare abuzivă, represiune nedreaptă sau a altor infracțiuni cu relevanță în ceea ce privește luarea și aprecierea legalității și chiar a temeiniciei măsurii preventive privativă de libertate dispusă față de reclamant.

Tribunalul Bacău trebuia să aibă în vedere că reclamantul a contribuit la condamnarea sa prin declarațiile date pe parcursul urmăririi penale, în cursul cercetării judecătorești precum și la instanța de recurs la Curtea de Apel Bacău investită cu soluționarea cererii de investire.

Sub aspectul quantumului daunelor de asemenea, acest apelant le-a apreciat ca fiind nejustificate.

Din oficiu, instanța a pus în discuție, conform art.22 Cod procedură civilă, incidența în cauză, a deciziei 15/18 septembrie 2017.

De asemenea, instanța a pus în discuție necesitatea sesizării I.C.C.J. – C.D.C.D. cu privire la următoarele chestiuni de drept

1) *Legea aplicabilă dreptului la repararea pagubei în caz de eroare judiciară este, conform art. 6 alin. 2 din Legea 287/2009 privind Codul Civil, art. 103 din Legea 71/2011, art. 13 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală și art. 3 din Legea 255/2013, legea în vigoare la momentul condamnării definitive, legea în vigoare la momentul achitării în urma revizuirii hotărârii penale de condamnare sau legea în vigoare la momentul sesizării instanței civile?*

2) *În situația în care se va stabili că legea aplicabilă este cea de la momentul sesizării instanței civile, dispozițiile art.538 al.1 din Legea 135/2010 privind Codul de*

Procedură Penală trebuie interpretate în sensul că o hotărâre prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă constituie „fapt nou sau recent descoperit” ?

3) *Instanța investită cu soluționarea cererii pentru repararea pagubei în caz de reparare eroare judiciară trebuie, conform exigențelor art.538 al.1 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală, să verifice dacă hotărârea prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă este urmare a unui „fapt nou sau recent descoperit” (nu ca urmare a reaprecierii probelor) sau trebuie să o valorifice „de plano” ? Instanța apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate impuse de art.519 Cod procedură civilă.*

Punctul de vedere al părților

Asupra sesizării din oficiu, a formulat concluzii părțile, reclamantu-apelant nefiind de acord cu sesizarea I.C.C.J. , ceilalți apelanți fiind de acord cu sesizarea sau lăsând la aprecierea instanței.

Asupra admisibilității sesizării

Potrivit practicii completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, condițiile de admisibilitate ce se cer a fi întrunite sunt următoarele:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
3. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Cu privire la primele două condiții, Curtea constată că sunt îndeplinite întrucât cauza se află pe rolul Curții de Apel Bacău ca instanță competentă să judece în apel cauza în ultimă instanță. Astfel, conform art. XVIII alin. 2 din legea 2/2012 (sunt incidente și dispozițiile OUG 62/2015, OUG 95/2016) „În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2015**) nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a) - i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv***). De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.,,

Și cu privire la cea de-a patra condiție Curtea apreciază că nu există o cauză de inadmisibilitate a sesizării, de vreme ce de lămurirea acestor două chestiuni de drept depinde soluția în prezenta cauză.

În ce privește caracterul de noutate, Curtea apreciază că această condiție este îndeplinită, completul Curții de Apel Bacău fiind investit pentru prima oară cu o cauză în care se pune în discuție această chestiune de drept instanța supremă nefiind investită până la această dată cu un recurs în interesul legii sau în baza art. 520 C.Pr.Civ.

Punctul de vedere al instanței cu privire la obiectul sesizării

Pentru instanța de trimitere este necesar a se dezlega de către instanța supremă chestiunea vizând legea aplicabilă, față de succesiunea în timp a normelor incidente în materia reparării prejudiciilor cauzate ca urmare a erorilor judiciare, cu atât mai mult cu cât reclamantul nefiind asistat la prima instanță de apărător, nu a indicat expres care ar fi conținutul normei, iar prima instanță a făcut trimitere la conținutul art. 538 C.Pr.Pen., forma în vigoare la data sesizării instanței civile, deși în discuție sunt 3 momente diferite, sub 3 reglementări diferite, cu influențe majore asupra cauzei pendinte. Or, apelanții Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău și Statul Român au făcut ample discuții asupra interpretării textului

aplicabil. În acest context, trebuie menționat că potrivit art. 22 alin. 2 din C.Pr.Civ. ,, judecătorul are îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. În acest scop, cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă, judecătorul este în drept să le ceară să prezinte explicații, oral sau în scris, să pună în dezbaterea acestora orice împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare, să dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare, precum și alte măsuri prevăzute de lege, chiar dacă părțile se împotrivesc.,,(s.n.)

Sub aspectul chestiunilor de fond, Curtea reține:

Reclamantul a fost arestat la 12 iunie 1991. La data de 27 februarie 1992 s-a pronunțat decizia (...) a Tribunalului Bacău (definitivă) prin care s-a menținut sentința (...) prin care (...) a fost condamnat.

La data de 22 februarie 1993 este eliberat din penitenciar.

Pronunțarea sentinței (...) a Judecătoriei Bacău prin care s-a revizuit sentința (...) a Judecătoriei Bacău s-a făcut la 10 decembrie 2012.

Sesizarea instanței civile cu acțiunea în despăgubiri pentru prejudicii rezultând din arestarea și condamnarea pe nedrept s-a făcut la 19 martie 2014.

Astfel, în speță, sub aspectul despăgubirilor pentru condamnare există 3 date importante: data condamnării definitive (27 februarie 1992), data achitării, în urma judecării cererii de revizuire (10 decembrie 2012) și data sesizării instanței civile cu acțiunea în despăgubiri (19 martie 2014).

Fiecăreia dintre cele 3 date îi corespunde o altă reglementare juridică pentru cazurile care dau dreptul la reparație.

La data condamnării, art.504 din Cod procedură penală prevedea

„Orice persoană care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a stabilit prin hotărâre definitivă că nu a săvârșit fapta imputată ori că acea faptă nu există.

Are dreptul la repararea pagubei și persoana care a fost arestată, iar ulterior, pentru motivele arătate în alineatul precedent, a fost scoasă de sub urmărire sau a fost achitată.

Nu are dreptul la repararea pagubei persoana care, în cursul urmăririi penale sau al judecării, cu intenție sau din culpă gravă a stînjinit sau a încercat să stînjenească aflarea adevărului.

*) Persoanele arătate în alin. 1 și 2, care înainte de arestare erau încadrate în muncă, li se calculează la vechimea și continuitatea în muncă și timpul cît au fost arestate, iar persoanele arătate în alin. 1 li se calculează la vechimea și continuitatea în muncă și timpul cît au executat pedeapsa închisorii cu obligarea la muncă corecțională.,,

La data de 10 decembrie 2012, art.504 Cod procedură penală prevedea

„*Persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.*

Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal.

Privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanță a procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanței de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j).

Are drept la repararea pagubei suferite și persoana care a fost privată de libertate după ce a intervenit prescripția, amnistia sau dezincriminarea faptei.,,

La data de 19 martie 2014, art.538 Cod procedură penală prevedea

„(1) Persoana care a fost condamnată definitiv, indiferent dacă pedeapsa aplicată sau măsura educativă privativă de libertate a fost sau nu pusă în executare, are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite în cazul în care, în urma rejudecării cauzei, după anularea sau desființarea hotărârii de condamnare pentru un fapt nou sau recent descoperit care dovedește că s-a produs o eroare judiciară, s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul redeschiderii procesului penal cu privire la condamnatul judecat în lipsă, dacă după rejudecare s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare.

(3) Persoana prevăzută la alin. (1) și persoana prevăzută la alin. (2) nu vor fi îndreptățite să ceară repararea de către stat a pagubei suferite dacă, prin declarații mincinoase ori în orice alt fel, au determinat condamnarea, în afara cazurilor în care au fost obligate să procedeze astfel.

(4) Nu este îndreptățită la repararea pagubei nici persoana condamnată căreia îi este imputabilă în tot sau în parte nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut sau recent descoperit.,

Cum textele de mai sus impun condiții diferite pentru repararea pagubei de către stat, este imperios necesar a se stabili care este legea aplicabilă în cazul succesiunii în timp a unor norme cu conținut diferit.

În situația în care se va stabili că legea aplicabilă este cea în vigoare la data sesizării instanței civile dispozițiile art.538 al.1 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală trebuie interpretate în sensul că o hotărâre prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă constituie „fapt nou sau recent descoperit” ?

Având în vedere conținutul dispozițiilor art.453 al.1 lit.a) și b) din Cod procedură penală de unde rezultă că legiuitorul a înțeles să facă distincție între „fapte și împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei” (altfel spus fapte și împrejurări noi”) și situațiile în care „s-a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă” de către cei ale căror declarații au constituit temei pentru condamnare, Curtea solicită să se interpreteze dispozițiile art.538 al.1 din Legea 135/2010.

Sub un ultim aspect este necesar a se lămurii dacă instanța civilă ar trebui să verifice modul în care instanța de revizuire a dispus achitarea, respectiv dacă această soluție este urmare a unui fapt nou sau recent descoperit (existând posibilitatea ca achitarea să se fi făcut ca urmare a reaprecierii probelor iar nu ca urmare a unui fapt nou sau recent descoperit) sau trebuie să o valorifice „de plano” fără nicio altă verificare?

Curtea opinează în sensul că legea aplicabilă litigiului pendinte este cea de la momentul sesizării instanței civile, față de faptul că momentul la depunerii acțiunii pentru repararea pagubei erau în vigoare dispozițiile art. 541 alin 1 C.Pr.Pen. care prevăd că „acțiunea pentru repararea pagubei poate fi pornită de persoana îndreptățită, potrivit art. 538 și 539, iar după moartea acesteia poate fi continuată sau pornită de către persoanele care se aflau în întreținerea sa la data decesului.”, fiind de principiu că deși se judecă de instanța civilă, totuși acțiunea rămâne supusă unei proceduri stabilite de către codul de procedură penală, în cap. VI al Titlului IV.

Cu privire la cea de-a doua întrebare, Curtea apreciază că hotărârea pronunțată în revizuire (chiar dacă revizuirea este întemeiată pe litera b) a art. 394 alin. 1 din vechiul cod de procedură penală/actualmente 553 alin. b) prin care reclamantul a fost achitat , constituie „fapt nou sau recent descoperit., în înțelesul autonom al articolului 538 din C.Pr.Pen.

Însă, instanța nu poate aplica de plano, hotărârea penală din revizuire, întrucât deși este vorba despre o achitare, legiuitorul, prin noua reglementare a articolului 538 C.Pr.Pen., a înțeles să condiționeze plata despăgubirilor de necesitatea ca achitarea să se fi făcut în baza unor fapte noi sau recent descoperite. Astfel, instanța civilă va trebui ea însăși să verifice dacă nu cumva achitarea pronunțată în dosarul penal de revizuire, este urmarea reaprecierii probatoriului, ceea ce exclude răspunderea statului.

Față, de cele de mai sus, va dispune sesizarea I.C.C.J.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 519 și 520 alin.1 din Legea 134/2010 republicată, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1) Legea aplicabilă dreptului la repararea pagubei în caz de eroare judiciară este, conform art. 6 alin. 2 din Legea 287/2009 privind Codul Civil, art. 103 din Legea 71/2011, art. 13 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală și art. 3 din Legea 255/2013, legea în vigoare la momentul condamnării definitive, legea în vigoare la momentul achitării în urma revizuirii hotărârii penale de condamnare sau legea în vigoare la momentul sesizării instanței civile?

2) În situația în care se va stabili că legea aplicabilă este cea de la momentul sesizării instanței civile, dispozițiile art.538 al.1 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală trebuie interpretate în sensul că o hotărâre prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă constituie „fapt nou sau recent descoperit” ?

3) Instanța investită cu soluționarea cererii pentru repararea pagubei în caz de reparare eroare judiciară trebuie, conform exigențelor art.538 al.1 din Legea 135/2010 privind Codul de Procedură Penală, să verifice dacă hotărârea prin care s-a constatat săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă este urmare a unui „fapt nou sau recent descoperit” (nu ca urmare a reaprecierii probelor) sau trebuie să o valorifice „de plano” ?

În temeiul art. 520 alin.2 din Legea 134/2010 republicată, suspendă judecata până la pronunțarea, în speță, de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 13 iunie 2018.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)